

είπα τέλος 'στών άσικη τών Ναυτικών Νικολό
 προτάξη τήν άρμάδα ν' άνθρακείη γιά τά μάτια,
 νά τρομάξουν κι' οι μεγάλοι τών Δυνάμεων Μινίστροι
 νά βάλουν 'στών Σουλτάνω χαλινάρι και καπίστρι.

Πάλι τώρα μ' έρορτώθη καθεμιά σαγλομαγάρια
 κι' είς πολέμους μέ καλεϊ,
 και καπνίζουν νύκτα 'μέρα τής άρμάδας τά φουγάρα
 κι' ή 'δική μου κεφαλή.

'Εως τώρα δέν 'γινθκαν ξεκοιλιάσματα μεγάλα,
 α' σ'ν 'δω ξεκοιλιασμένους κι' άλλους Κρήτας π'σ πολλούς,
 έρε πλέον θά προτάξη και τ'ν στόλο γιά φευγάλα
 ποτί Βουλγαροκτόνος και νταής τής Καρκαλοῦς.

Και κοντά πρὸς τὸ Τσιρτζὸ θὰ τοῦ 'πὼ νὰ σταματήσῃ
 καὶ τοῦ Σιάχ τὴν κατρίδα μονομιὰ νὰ βομβάρδισῃ,
 Τσιρτζιώτῃ Βουλευτοῦ
 κι' ἀντικαλοῦ μισητοῦ,
 ὅ γι' αὐτὴν τὴν Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α κάνει τόσαις ἱστορίαις
 και μεγάλας φασαρίαις.»

Κι' ή Κορώνα μας ξανά

έγραψε 'στών Κορδονά :

Θέλωρε Κορδοναρίε, Στρατηλάτα τών στεφάνων
 καί γέρας τών 'Αγώνων ἄς σταλή και 'στών Σουλτάνων,
 μεταλλοῦ τούτέτσι, πού λαχάριας νά 'δῃ,
 εἰλατί του και κοτίου περιλάλητον κλαδί.

κατατίθετε και τούτον είς τούς 'Ολυμπιονίκους
 νά σώσετε τήν Κρήτην κι' είρας προγόνων θήκας,
 καίς λείφουν κι' ή σκοποῦραι, νά προκλήη πιά κι' ό τόπος,
 έσ' άνόγη νά τὸ πᾶθ ὁ Σκουζέξ αυτοπροσώπως
 μετανοίας έως κάτω, μέ Μινίστρον τσιρμιόλια,

και μέ γράμματ' από 'μένα,
 κι' ἔταν ὁ Χαμίτ κοτινός του Σκουζέ τὰ μπαρμπατονία
 θά τὸν πᾶθ τρία κι' ένα.

Θέλωρε Κορδοναρίε,

'στών Χαμίτ κοτινούς στέλλε,

νά μή σφάξη τούς συμμάχους και νά μήν τούς κοροϊδεύη,
 λέγε δὲ και 'στών άρμάδα 'μέρα νύκτα ν' άνθρακείη,
 κι' ἄς μήν καούουν σούρτα φέρτα του ποτι Σαιν-Ζουέτ Λεϊτήρη...
 ποτε πιά κι' ή Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α θ' άνθρακείη γιά ταξείδι!

'Ο Θεοδωρὸς με βλέμμα βλοσυρὸν ὡς τοῦ Σαϊζήπρου Ἀἰῶ παραληρῶν.

Θ.—'Αγέρα φύκα, μάνιξε, τὰ μάγουλά σου σπάσε,
 ὁ Θεοδωρὴ ξεσπάθωσε και τοὺς ἀνέμους πιάσε,
 τοῦ Στρατηλάτου βάλτε μου τοὺς θαλεροῦς στεφάνους,
 σείσετε γῆ και θάλασσα πολεμικαῖς τρομπέταις,
 και σείς κωπλιές του κερανοῦ, πού σχίζει τοὺς πλατάνους,
 εἰλατε φαλαίσετε τής ἄσπραξ μου μπαρμπατέταις.

Και σὺ τοῦ κόσμου χαλαστή, σὺ πόλεμα κατέβα
 και χίσε μάχης ὄργασμέν 'στών γέριχί μου φλέβα
 και ράγισε τής φύσεως και σπάσε τὰ καλούπια,
 γιατί και πάλ' οἱ Κρητικοὶ μᾶς ἔγιναν κουνοῦπια.
 'Ποῦ, σιμόνουν πρὸς ἐμέ, μοῦ σφιγγουν τὸν λαμό,
 ὁ γέρων ὅμως Παρα-Ἀἰῶ τοὺς διώχνει μέ θυμῆ.

Μακράν, μήν πλησιάζετε μ' αὐταίς τής σκυλοξέσταται
 και πάλιν κατὶ σὰν βαρὺ μοῦ σφίγγει τοὺς κροτάφους,
 και πάλιν ξένος δάκτυλος θὰ μοῦ σκαρῶτηξέσταται,
 και πάλιν ξένος δάκτυλος κινεῖ μηχανορραφούς.

Μακράν σὺς λέγω, Κρητικοί,

μή φαίνεσθε πολεμικοί...
τί διόβολο παθαίνετε, τί μωϊχα σῆς κολλᾷ,
καὶ κάθε τόσο βάζετε τὸ κράτος ἐν μιλιᾷ;

Μακρὰν σῆς λέγω, Κρητικοί... κί' ἐγὼ ποθὼ νὰ δράσω
καὶ τοὺς σπαγίεις ἐν στόματι ρομαίους νὰ περάσω,
ἀλλ' ἔμοις τῶν Δυναμίτων οἱ Πρίσιβις δὲν μ' ἀρίθουν,
αὐτοὶ καὶ μόνον ἄδεικναι πρὸς ἑρᾶν δὲν μου δίνουν,
κί' ἐμπρὸς μου κάθε Προσιβιτικὴ γελᾷ καὶ κοκορεύεται
καὶ δὸς τοῦ καιροῦ κάρβουνα νυγνημερῶν ὁ στόλος,
γὰρ νὰ πιστεύῃ κί' ἔλας πὼς κάτι μαγειρεύεται,
Ἰερκαλίτης ἀγαθός, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δόλος.

Ἔξω, σκόλα Βρετανία, οὐ κακίτροπος Ρεγάνη,
ποῦ δὲν θίλεις νταραβέρια μὲν τὴν Ἀθρ τὴν Δεληγιάννη,
ἀλλὰ νὰ κί' ἡ Γερμανία, νὰ τοῦ Ἀθρ ἡ Γονερλιη,
μοῦ κρατεῖ σρικτὰ τὰ χέρια γὰρ νὰ μὴν τρομάξῃ ἡ Πόλη,
ἀλλὰ νὰ κί' ἡ Κορθλιη,
ἡ φιλιτάτη μου Γαλλία.

Ἔλα σύ, καλὴ μου κέρη, στὰς ἡμέρας τὰς δεινὰς
καὶ νανοῦσι με πάλιν μὲ τὰς πρώτας σου φωνὰς.

Ἦ Δυναμίεις τοῦραυνοῦ...

ἄρρησέ με, κύρ Ὀνοῦ,
Γερμανί, μὴ μὲ κυττάξῃ,
Ἐγερτον μὴ μὲ τρομάξῃ,

μὰ καὶ σὺ μὴ μὲ βαστάξῃ, Γάλλε φιλιτάτε Μπουρέ,
μὴ σοῦ κίψωμε τὸ μί, καὶ σὲ κίνωμε πουρέ.

Κί' ἐλέγαμε πὼς τὸ κακὸ ἔμπορεὶ νὰ ἐξουμάνη
σὰν ἴδωμε τὸ ξερνικὸ τοῦ Πατιεῶν φερμάν,
κί' ἄμείως ἀναγγάλλωσι Κοβέρνησι καὶ Θρόνος
καὶ δὸς θράμβους τρομεροῦς ἰδύρτασι συγχρόνως,
τὸν θράμβον τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς διπλωματίας,
πλὴν φεῦ τῆς κλάνης τῆς οἰκτρᾶς καὶ φεῦ τῆς ἀπιστίας!
Ἄλλ' ὄχι... πύλεμον καιεὶς δὲν ἔθλω νὰ προφέρῃ,
δὲν ξανατρώγω λάχανα, δὲν ξανακόβω χέρι.

(Ὁ Σκουῆς τὸν πλησιάζει
καὶ γλυκὰ τοῦ κουβεντιάζει.)

Σκ.—Τί λές, παππού, νὰ κίνωμε γι' αὐτὰ τὰ γεγονότα;
τί λές, παππού; στὸν Πατιεῶν νὰ στελεῖω κί' ἄλλη νότα;

Δελ.—Τὸν κεραυνοῦ εἰς ἐφέκλλον κλεισμένον νὰ τοῦ στελεῖω
κί' ἡ νέα νότα νὰ γενῆ πασῶν φοβερωτέρη,
ἐν τούτοις τὸ μετέλλιον γι' αὐτὸν μὴ παραγγεῖλῃ,
αὐτὸς δὲν εἶναι σύμμαχος... κακὴ ψυχρὴ τοῦ μέρα.

Σκ.—Ἦσύλασε, καλὴ παππού, δὲν εἴμαστε παιδάκια,
θὲ σοῦ τὸν κίνω τάλαστον καὶ μὲ τὰ κρεμμυδιάκια.

Δελ.— Ἄφεριμ λοιπὸν, ξεφτίρει
καὶ Μίνιστρο καὶ παγκιέρη,
γκιὲλ μπουρντὰ νὰ σ' εὐλογήσω,
γκιὲλ μπουρντὰ νὰ σὲ φιλήσω.

(Κί' ὁ Λεθίδης καταρθάνει
καὶ μιλεῖ τοῦ Δεληγιάννη.)

Λεθ.—Ὁ στόλος ἔκανε φωτιά, κανιέτι σὰν τοιγάρο...
παππού, τί λές νὰ κίνωμε; παππού μου ν' ἀμολάρω;

Δελ.—Ἦ κρατοῦρ ἄντζέλινα, παιδί μου Νικολέ,
σιγὰ παρακαλῶ.

Φρόνιμος νὰ φαηθῇ,
τοὺς Πρίσιβις νὰ κιλάρῃ,
κί' ἂν δὲν κυττά καιεὶς
κίνε πὼς ἀμολάρεις.
Νικίλαρε, Νικίλαρε,
χωρίς φωτιάς ἀμολάρε.

(Ἔρχεται κί' ὁ Φασουλῆς
μὲ μαλλιά σὰν τῆς τρελλῆς.)

Φ.—Παππού μὴν παραφέρεσαι, παππού μὴν κίνης ἔσαι,
μὰ γλέντισε τὴν ἐκλογὴ καὶ στρῶσε μας γκισούτι.
Εἶναι καινὸς καὶ θὲ γαθῆ, φοῦριε καὶ θὲ παράρ,
καὶ μοναχὰ στὸ κάρβουνα τοῦ στόλου θὲ ξεσπᾷ.
Ἦ Στέλαρχε Θεμιστοκλή, πᾶψε τὸ νταβιτοῦρι,
κί' ἂν ἄλλο πάλι φῦτρωσε ἴση μίσση καὶ ἄγγουρι,
ἄγγουρία φέρτε τροφαντὰ, μὰ καὶ σαλάτα τοῦρους,
καὶ περιφρόνει, Παρα-Ἀθρ, παραληρόντων λήρους.
Θυμῆσου ἴλην, Στέλαρχε, καὶ τὸν καιρὸν ἔκαινον,
ὅπου τὸν κόσμον οἱ μουροὶ γὰρ τοὺς Βουλιγάρου ἔχλασαν
καὶ κοφογέρης λαχανὰ ἐκλήθησι τῶν Ἑλλήνων,
πὼς ἔδρασεσεν κατὰ ἤρην, καὶ τώρα κατὰ θάλασσαν.

Δελ.—Πέρτε βροχῆ, χύνου φωτιά, καὶ βρόν' ἀετροπαλιέτι,
ὁ μέγας γέρον Παρα-Ἀθρ παρλάρων παρατέκει.

Βαρδᾶ' ἐμπρὸς καὶ προχωρᾶ πυρίκινους καὶ κυρσίτων,
κίω δακτύλους ξενικούς μακρὰν μου καὶ πησίτων,
ἀντίχερα καὶ λιγανόν, παρᾶμεσον καὶ μέσον.

Ἔξω ψυχῆς ἀδρανῆσι καὶ γήρατος δειλία,
πλὴν φεῦ! οἱ πάντες ἀπιστοί... κί' ἡ κέρη Κορθλιη

λέει στὸν Παπαρδέλα:
«ατράβα, παππού, κορθλιε.»

Φ.—Πρὸς τῆς Κορθλιαν γύρισε τοὺς σφαιροῦντας φίλους
κί' ἔλα στὸ σῦγκάλω σου,
καὶ τεταμένα πρότερον στὸς ξενικούς δακτύλους
τὰ δέκα δακτυλά σου.

Μὴν ἀκούεις πολλῶν παλιόβρασι,
μὴν πλουτίξης ἀνθρακίς,
ἄρρησ νὰ βγάλουν μαῦρας
πολιτάρχου τῆς φακίς,
κί' ἄς σφουρίουν, Μπάρμπα Ἀθρ...
τὰ μπαλά των καὶ μὴ λόρ.

(Ὁ Φασουλῆς, ποῦ πόλεμον ἀκούει τοῦ λοιποῦ
καὶ τοῦρτουρας τὸν κίναει,
πέρνει στὸ μπράτσο τὸ δεξιὸν τὸν γέρον τὸν παππού,
τὸν Ἀθρ τὸν Δεληγιάννη,
κί' ἔρχεται πρὸς τὸν κύρ Σκουῆς ὡς μόνη συνοδεία,
κί' ἔτσι τοῦ γέρον Παρα-Ἀθρ τελειὸν ἡ τραγωδία.)

Τῶν «Παιδῶν ἡ Διάπλασις» τὴν Περιόδικον
ἐξέδωκε τὸ Θ' εἰς τὸν τὸν μῆνα Παιδικῶν,
κί' αὐτὸ τὸ χρησιμώτατον κί' ἐπικρατέστερον βιβλίον
συνέγραψε Ἡγηγόριος Σεντούλοῦς ὁ πᾶν
πρὸς γρήσιν πάντων τῶν μικρῶν καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων.
κί' ἡ γλῶσσα καθενὸς παιδιοῦ θὲ γίνεται ροδᾶν.